

Sygn. akt: I C 525/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Katarzyna Wysoczyńska
Protokolant:	-----

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2021 r. w Jędrzejowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo

II. zasądza od (...) Bank Spółka Akcyjna w W. na rzecz M. S. kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt I C 380/20 upr

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 29 kwietnia 2021 roku

W dniu 20 października roku do tut. Sądu wpłynął pozew (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. przeciwko M. S. o zapłatę kwoty 34.315,67 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty od kwoty 31.261,62 zł oraz zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu swego żądania strona powodowa wskazała, że kwota roszczenia stanowi kwotę niespłaconego przez pozwaną kredytu udzielonego jej w dniu 16 lipca 2018 roku o nr (...). Strona powodowa wskazała, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się: kwota 21.261,62 zł tytułem kapitału, kwota 1527,30 zł tytułem odsetek umownych, kwota 1526,75 zł tytułem odsetek za opóźnienie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 października 2020 roku tut. Sąd uwzględnił powództwo.

W dniu 20 listopada 2020 roku do tut. Sądu wpłynął sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu i wskazała, że kwestionuje powództwo co do zasady i wysokości, zarzuciła brak umocowania osoby, która podpisała umowę kredytu, brak potwierdzenia wypłaty kwoty kredytu, abuzywność postanowień umowy w zakresie prowizji i ubezpieczenia (k. 33 - 34).

W dniu 17 grudnia 2020 roku strona powodowa wskazała, że zobowiązane pozwanej wynika z umowy z dnia 16 listopada 2018 roku nr (...) (k. 41 - 42).

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 23 listopada 2017 roku pozwana oraz Bank (...) S.A. (następcą prawnym jest strona powodowa) zawarły umowę rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego oraz umowę usług bankowości elektronicznej i umowę o kartę płatniczą na podstawie, której pozwana uzyskała rachunek bankowy nr (...).

W wydruku umowy o kredyt gotówkowy bez daty i numeru umowy wskazano pozwaną oraz Bank (...) S.A. (następcą prawnym jest strona powodowa), w której wskazano, że udzielono pozwanej kredytu w kwocie 35.417,59 zł, która miała być wypłacona w ten sposób, że na rachunek pozwanej nr (...) do kwoty 25.878,49 zł, a na rachunek banku tytułem prowizji miała być przekazana kwota 2121,51 zł, a także na rachunek banku miała być przekazana kwota 7417,59 zł tytułem składki na ubezpieczenie. Nadto w umowie wskazano, że pozwana zobowiązana jest do spłaty kwoty 47.151,49 zł, na którą składały się kwota 25.878,49 zł tytułem kwoty kredytu, kwota 2121,51 zł tytułem prowizji, kwota 11.733,90 zł tytułem odsetek od kredytu i kwota 7417,59 zł tytułem składki na ubezpieczenie.

Dowód: umowy (k. 6 -8, 14 – 17v).

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo jest niezasadne.

Wobec stanowiska pozwanej, to na stronie powodowej ciążył obowiązek udowodnienia, że strony zawarły umowę pożyczki, że została ona wykonana przez pożyczkodawcę, a nadto wysokość roszczenia.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, że pozwana zawarła umowę (k. 14 v – 17) oraz że otrzymała kwotę kredytu.

W treści pozwu i pisma z dnia 17 grudnia 2020 roku strona powodowa powołała się na konkretny numer i daty umowy, jednakże z umowy k. 14 – 17 nie wynika, kiedy ta umowa została zawarta i jaki miała numer. Nadto strona powodowa nie przedłożyła także umów wskazanych w pozwie i piśmie z dnia 17 grudnia 2020 roku, co więcej w obu pismach powołała się na ten sam numer umowy (...) ale różne daty jej zawarcia tj. 16 lipca 2018 rok i 16 listopada 2018 roku. Zatem w ocenie Sądu powstała już na wstępie wątpliwość z jakiego tytułu strona powodowa faktycznie dochodzi swego roszczenia i kiedy ono powstało.

Umowa z k. 14 – 17 została złożona jedynie w wydruku, zatem należało uznać, że była umową w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U nr 126 z późn. zm.), a zatem, że miała być zawarta w trybie przepisu art. 15 wskazanej ustawy bez jednoczesnej obecności obu stron umowy przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (tzw. umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość), czyli w drodze elektronicznej.

Do ważności umowy pożyczki zawartej w drodze elektronicznej nie jest wymagana forma pisemna, co wynika z treści przepisu art. 29 ust. 1 wskazanej ustawy, zgodnie z którym umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Z przepisu tego nie wynika zatem, aby forma pisemna została zastrzeżona pod rygorem nieważności, a zatem należało przyjąć, że zastrzeżenie formy pisemnej, zgodnie z przepisem art. 73 § 1 kc, zostało zastrzeżone jedynie pod rygorem dowodowym (wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 12 grudnia 2017 roku II Ca 2448/17 legalis 2052181).

Do przyjęcia, że doszło do zawarcia umowy o kredyt konsumencki, zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1997 roku Prawo bankowe, wystarczy przedłożenie umowy na innym trwałym nośniku w postaci elektronicznej (wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 maja 2019 roku II Ca 180/19 legalis 2159273; komentarz do art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim pod red. Osajda) oraz dowodu doręczenia tej umowy konsumentowi stosownie do art. 29 ust. 2 wskazanej ustawy o kredycie konsumenckim. Doręczenie to może nastąpić w dowolny sposób w tym również w drodze elektronicznej, przy czym na pożyczkodawcy ciąży udowodnienie faktu doręczenia konsumentowi takiej umowy (Wyrok Sądu Rejonowego Łódź – Widzew z dnia 15 października 2020 roku II C 516/20 legalis 249501; wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 września 2020 roku II Ca 771/20 legalis 2494149).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, że doręczyła pozwanej umowę z k. 14 – 17, nie wykazała nadto, kiedy ta umowa została zawarta, a nadto, że pozwana złożyła wniosek o zawarcie tej umowy.

Strona powodowa nie wykazała nadto, że doszło do wypłaty kwoty objętej umową kredytu na rachunek pozwanej. Z treści wydruku umowy wynikało, że kwota ta miała być przekazana na konto pozwanej o numerze (...) do kwoty 25.878,49 zł. Strona powodowa nie przedłożyła żadnego dowodu w postaci historii rachunku pozwanej o tym numerze, a jedynie wydruki k. 11, 18 i 57 dotyczące konta (...), którego to numeru w świetle umowy (...) i wydruku umowy o kredyt nie można powiązać ze zobowiązaniem pozwanej.

Sąd nie uwzględnił przy rozpoznaniu sprawy kserokopii k. 19-21v, 43, albowiem nie są one dokumentami, a zatem nie może być dowodem i stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie (uchwała SN z dnia 29 marca 1994 roku III CZP 37/94; wyrok SA w Katowicach z dnia 10 stycznia 2008 roku V ACa 816/07 lex 398729, wyrok SA w Katowicach z dnia 7 marca 2018 rok V ACa 277/17). Na marginesie należy dodać, że strona powodowa nie złożyła dowodu doręczenia tych wydruków pozwanej i umocowania do działania w imieniu strony powodowej osób, które podpisały te wydruki.

Zatem w ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, że doszło do faktycznego zawarcia umowy o kredyt k. 14 – 17, nie wykazała tym samym zasadności i wysokości żądania pozwu.

Z uwagi na powyższe powództwo oddalono w pkt I wyroku.

Sąd nie zajmował się kwestią dotyczącą abuzywności postanowień w zakresie tzw. pozakodeksowych kosztów, albowiem powództwo podlegało oddaleniu z przyczyn wskazanych powyżej.

W pk II orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 kpc.

Pozwana wygrała niniejszy proces, należy jej się zatem zwrot kwoty 3617 zł tytułem kosztów procesu.

Na wskazaną kwotę złożyły się :

- kwota 3600 zł tytułem wynagrodzenia fachowego pełnomocnika ustalona w oparciu o § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.
- opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.